

Solsona: deu anys d'institut Francesc Ribalta

L'institut de batxillerat Francesc Ribalta de Solsona celebra aquest any el desè aniversari. Des que obri les portes, el 1979, per l'institut han passat quasi un miler d'alumnes i noranta professors d'arreu de l'estat.

Entre els actes de l'aniversari hi ha conferències, festes, i la confecció d'una enquesta sobre la situació dels ex-alumnes, així com l'edició d'un llibre commemoratiu i la creació d'un concurs de pintura que durà el nom de Francesc Ribalta.

Actualment a l'institut hi estudien 265 alumnes i imparteixen classes 22 professors, deu dels quals són solsonins. Amb una capacitat teòrica de 480 alumnes, el centre entrà en funcionament l'any 1979, amb 215 alumnes i més d'un problema d'infraestructura.

Des dels inicis, Francesc Riu s'encarregà dels tràmits de secretaria i Joan Boix s'ocupà de la consergeria. Tots dos recorden que els primers mesos havien de retallar, entre classe i classe, un tros de paper d'embarcar que fes de pissarra i clavar-lo amb xinxetes a les parets de les aules. Perquè no tenien pissarra ni cap altre estri que no fos les indispensables taules i cadires.

El primer director, l'home que s'encarregà d'accelerar els tràmits, va ser mossèn Josep Maria Ferran. Una de les seves conquestes consistí en què alguns dels primers professors fossin fills de Solsona. Entre alguns pares de família existia la temença que la mobilitat continuava de professorat forà afectés negativament el rendiment escolar dels alumnes.

El responsable polític de l'obtenció de l'institut va ser l'antic alcalde, ja desaparegut, Serra Jounou. Abans de les primeres eleccions municipals del

79, Serra Jounou impulsà, amb l'ajut del també desaparegut polític Joaquim Viola, la construcció de l'institut. Malgrat això, la possibilitat d'alçar l'institut era una concessió feta per Madrid des de la dècada dels anys seixanta.

L'edifici es construí a la zona esportiva de Solsona amb la intenció que els alumnes poguessin aprofitar les instal·lacions esportives. Al costat s'edificaren també un annex de les escoles d'EGB públiques, i un parvulari, que resta ara abandonat perquè les grans obertures de vidre no retenen la calor de la calefacció. Són els inconvenients propis dels prototipus dissenyats una sola vegada per tal de ser implantats a molts llocs distints. L'edifici de l'institut, per contra, no ha comportat gaires maldecaps als seus mantenidors. «La col·laboració dels estudiants, en aquest sentit —s'afanyen a dir—, ha estat decisiva perquè han conservat molt bé tot l'edifici».

Milliores

Des dels inicis fins ara moltes coses han canviat a l'institut. Els alumnes gaudeixen d'una biblioteca de tres mil volums, d'aulas de música, video, fotografia, informàtica i de dibuix.

El reglament de règim intern aprovat ara fa tres anys ha clarificat els drets i els deures dels alumnes davant dels professors. La possibilitat de demanar revisions d'exàmens, així com d'al·legar reclamacions davant de decisions que els afecten directament, han estat els guanys més plausibles, segons els representants dels alumnes.

La setmana cultural, el dia de l'elegància, el famós show de COU (que ara no és de COU

sinó de tercer de BUP, perquè el show es fa per sufragar el viatge i els de COU no estan per viatges en vigílies de l'examen de selectivitat) són algunes de les jornades d'esbarjo que més agraden als estudiants.

NARCÍS CLOTET

Joan Boix, un conserge amb anècdotes de 10 anys

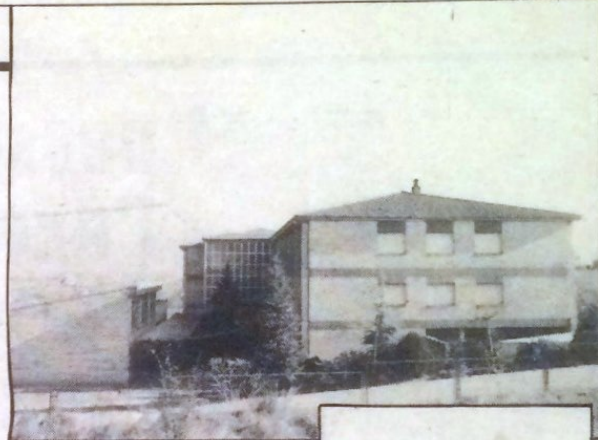
«Els alumnes són molt vius i ho trobo molt bé», diu Joan Boix, que és conserge de l'institut des del primer moment. «Del jovent se'n diu mal, però la meua experiència em diu que se'ls ha de comprendre, perquè passen una edat que és de canvi. El procés de canvi que experimenta un jove, des que comença BUP fins que arriba a COU, és molt gran. Jo ho veig, i això em fa aprendre molt. Crec que els vells hem de comprendre els joves perquè ells a nosaltres no ens poden comprendre».

Joan Boix és un home comprensiu i intel·ligent. Això és un fet. Aquest home ha vist tota mena de trapelleres, durant deu anys, sense perdre el somrius.

L'última que van gastar els joves la van fer a un professor illenc que es considera matemàtic-electricista. Van afliurar tots els fluorescents de la classe i, és clar, no s'encenien. Ni el matemàtic ni l'electricista no van entendre l'avaricia, fins que la van clissar les dones de la neteja.

Fer bromes, fer xuletetes i pispar exàmens són els tres esports favorits dels estudiants.

A un professor li van pispar l'examen quan estava tancat al water. I més d'una vegada algú s'ha quedat amagat a l'institut per buscar abans d'hora el

NARCÍS CLOTET

Joan Boix n'ha vist de tots els colors

preuat full d'avaluació. que el nivell de vida ha pujat, ja que els alumnes porten «el doble de diners, i si abans fumaven Ducados, ara fumen ros». Croissants al matí, croissants a la tarda, begudes al bar —explorat pels de tercer de BUP— i més motos, «moltes més motos que abans».

I finalment, aquests joves d'avui dia festegen més, o almenys, ho fan més a la clara. «Abans no gosaven besar-se en públic, ara sí. No tenen vergonya». I aquesta gent també són alegres. Quan s'estimen a la boca, si us veuen, diuen que es «reparteixen xiclet».

Si un avió de paper surt per la finestra és ben fàcil que sigui el mateix full d'examen, que vola en direcció als amics que l'esperen a fora i que tindran el mateix suplici en forma de qüestionari a l'hora següent.

«El que més s'estila, però, són les 'xuletetes'», diu Joan Boix. Per la fotocopiadora en passen moltes. La qüestió és fer-les molt reduïdes i posar-les dessota el rellotge o damunt de les sabates.

Una noia s'alaba que ho ha aprovat tot gràcies a les xuletetes que s'escruiu damunt de les cuixes. Troba, però, un inconvenient: l'ús imprescindible de les faldilles els dies d'examen, fins i tot quan neva.

Joan Boix ha vist moltes xuletetes durant els deu anys darrers. No per això se sent còmplice dels estudiants. Considera que la seva feina la fa ben feta i creu, també, que els professors tenen el dret de vigilar els alumnes perquè no copiïn. Potser per això mateix, perquè controlen molt, cada professor té el seu sobrenom, i sovint són immortalitzats, fins i tot amb dibuixos, al damunt dels pupitres.

Joan Boix considera que el jovent ha canviat molt en aquests darrers deu anys. «Ara són més independents, no tenen tanta por». També ha observat